

گزارش نشست ۱۱ و ۱۲ سپتامبر آمستردام

گفته بودیم ارزنده‌ترین ارج گذاری و گرمی‌داشت یاد و خاطره‌ی به خون خفته‌گان راه آزادی و سوسیالیسم تداوم راه و دفاع از آرمان‌های شریف و انسان دوستانه‌ی آنان و اتحاد مبارزاتی است.

گفته بودیم میان سرمایه‌داری و سوسیالیسم دره‌ی عمیقی است که باید با خاکستر انقلابیون و آزادی خواهان و کمونیست‌ها پر شود.

گفته بودیم سعادت واقعی بشر با محو استثمار و بهره‌کشی انسان از انسان و نفی اختناق و استبداد، تنها در جامعه‌ی آزاد و بی طبقه ممکن است.

گفته بودیم تضاد طبقاتی آشتی ناپذیر است و تنها با قوه‌ی قهریه می‌شود بورژوازی را از ارکیه‌ی قدرت به زیر کشید.

گفته بودیم روز قطعی جدال و رزم ما انقلاب کارگری است و اتحاد طبقاتی بین المللی رمز نجات انسان‌هاست.

گفته بودیم چاره‌ی کارگران وحدت و تشکیلات است و انقلاب نیاز به بسیج توده‌ی مردم دارد و بسیج توده‌ی مردم در گرو آگاهی و تحلیل مشخص از شرایط مشخص است.

جلسه ضمن درود و خوش آمد به شرکت کنندگان و میهمانان عزیز به پاس یاد و خاطره و لاوری‌های به خون خفته‌گان راه آزادی و سوسیالیسم؛ ایستاده با یک دقیقه سکوت و یک دقیقه کف زدن شروع شد.

پس از آن مجری برنامه در بخشی از سخنان خود گزارشی از روند برگزاری این نشست را این گونه اعلام داشت:

در بیست و دومین یادمان قتل عام به خون خفته‌گان زندانیان سیاسی در تابستان ۶۷ و جانفشانی‌های نیروهای مبارز و انقلابی و کمونیست در دهه‌ی شصت و هم چنین با پشت سر گذاشتن بیش از یک سال از به خون کشیدن شدن خیزش انقلابی مردم ایران، گرد هم آمده‌ایم تا در تداوم راه‌شان بکوشیم و از اهدافشان دفاع کنیم.

بر اساس این ضرورت کمیته‌ی میزکتاب آمستردام با توجه به توان و امکانات خود از برخی احزاب و سازمان‌های سیاسی که رژیم جمهوری اسلامی را بزرگترین مانع بر سر راه هر گونه تحول سیاسی و دمکراتیک در ایران می‌دانند و خواستار سرنگونی تمامیت آن هستند دعوت کرد تا در یک نشست دو روزه (شنبه ۱۱ سپتامبر و یکشنبه ۱۲ سپتامبر ۲۰۱۰) با فرستادن نماینده‌گان خود در گردهمایی به این نیاز پاسخ گویند.

احزاب و سازمان‌های دعوت شده به ترتیب الفبا به قرار زیر بودند:

۱- چریکهای فدائی خلق ایران ۲- سازمان اتحاد فدائیان کمونیست ۳- سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر) کمیته‌ی مرکزی ۴- سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر) هیئت اجرایی ۵- شورای سوسیالیست‌های مسلمان ۶- حزب کار ایران (توفان) ۷- حزب کمونیست ایران ۸- حزب کمونیست ایران (م. ل. م)

بغیر از رفقای حاضر در نشست امروز یعنی نمایندگان: چریکهای فدائی خلق ایران، سازمان اتحاد فدائیان کمونیست، سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر) کمیته‌ی مرکزی، شورای سوسیالیست‌های مسلمان و حزب کار ایران (توفان)

متأسفانه احزاب و سازمان‌های دیگر به دلایل متفاوت در این نشست شرکت نکردند، که جهت اطلاع شما مختصر بگوئیم. رفقای حزب کمونیست ایران (م.ل.م) علی‌رغم پاسخ ندادن به ایمیل‌های اولیه‌ی ما، اما در تماس‌های بعدی

اعلام داشتند از این حرکت استقبال و حمایت می‌کنند و هم چنین رفقای آنان در هلند در برنامه شرکت خواهند داشت ولی نیروی آزاد برای سخنران ندارند.

رفقای حزب کمونیست ایران اعلام داشتند که به علت برگزاری کنگره متوجه ایمیل دعوت به نشست نشدند و خواستند بار دیگر دعوت نامه را برایشان بفرستیم، فرستادیم. قبول کردند خبر چگونگی شرکت خود را به ما اطلاع خواهند داد، که خبر ندادند، باز ایمیل فرستادیم و از طریق رفقایشان در هلند تلفنی تماس گرفتیم و در نهایت تا کنون پاسخی منطقی دریافت نکردیم.

رفقای سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر) هیئت اجرایی، به دعوت نامه و ایمیل‌های بعدی ما پاسخی ندادند، در یک تماس تلفنی قرار بود تصمیم سازمانشان را به ما اطلاع دهند که تا کنون هیچ اطلاع و خبری از آنان نداریم. باری تلفی و برداشت ما از برخوردهای تاسف بار این رفقا به دعوت کمیته‌ی میزکتاب آمستردام سوای از این که نشان از عدم توجه آنان به وظایف بدیهی و شناخته شده را دارد، بیشتر بی احترامی به خودشان است تا دیگران. زیرا به نظر ما یک جریان سیاسی و بخصوص انقلابی اعتبار و احترام خود را نزد دیگران با عمل کرد درست و اصولی خود به دست می‌آورد.

سپس روال برنامه به قرار زیر به سمع حاضرین رسید.

برنامه‌ی روز اول (شنبه ۱۱ سپتامبر):

زمان برنامه ۵ ساعت و نیم بود و تصمیم بر این شد که در صورت نیاز یک ساعت به آن اضافه شود؛ که ابتدا سه سخنران هر کدام به مدت نیم ساعت دیگه‌ها و نکته نظرات خود را حول دو محور " کشتار دسته جمعی زندانیان سیاسی در بستر کدام سیاست" و " نگاهی به خیزش انقلابی مردم ایران پس از یک سال" مطرح خواهند کرد. به دنبال آن وقت استراحت و صرف غذا است، بعد نوبت پاسخ به سنوالات شنوندگان از طرف سخنرانان خواهد بود. پس از آن یک قطعه موسیقی خواهیم داشت. برنامه با دو سخنران دیگر بر همین منوال ادامه پیدا می‌کند پایان بخش برنامه‌ی امروز باز هم پاسخ به سنوالات خواهد بود.

برنامه‌ی روز دوم (یکشنبه ۱۲ سپتامبر) تریبون آزاد:

زمان برنامه ۵ ساعت و نیم به اضافه‌ی در صورت نیاز یک ساعت وقت اضافه است. برنامه با یک گزارش کوتاه از روز قبل به وسیله‌ی مجریان شروع می‌شود؛ تعداد داوطلبان برای اظهار نظر نام نویسی می‌شوند، وقت در نظر گرفته شده در اختیار آنان قرار می‌گیرد و تا ساعت یک و نیم ادامه پیدا می‌کند. سپس وقت استراحت و غذا خواهد رسید. پس از آن برنامه تا ساعت چهار ادامه پیدا می‌کند و سپس وقت موزیک و برنامه‌ی فرهنگی تا ساعت چهار و نیم خواهد بود.

پایان بخش برنامه‌ی روز دوم و کل برنامه جمع بندی نشست - نه نتیجه گیری - از طرف مجریان با کمک سخنرانان و شنوندگان خواهد بود.

ارزیابی ما از نشست:

در جمع بندی از این نشست قطعن برداشت‌های متفاوتی وجود خواهد داشت، که در شرایط فعلی شاید طبیعی هم به نظر برسد؛ متأسفانه جنبش انقلابی و نیروهای شرکت کننده در آن تا کنون علی‌رغم تلاش و کوشش برخی سازمان‌ها و احزاب هرگز نتوانسته است در یک جبهه یا در یک صف و یا حتا در یک اتحاد عمل مبارزاتی و پایدار در کنار هم قرار گیرند و دست به عمل مشترک مبارزاتی بزنند.

گر چه امر همبستگی و اتحاد از طرف احزاب و سازمان‌های سیاسی و تشکلات دمکراتیک به عنوان یک ضرورت و نیاز مطرح بوده است و هست و همواره از طرف فعالین جنبش و هم چنین توده‌ی مردم در داخل و خارج کشور بر آن تاکید شده است.

با توجه به مسائل فوق و از آن جا که عمدتن تجربه از دل عمل به دست می‌آید برداشت ما از نشست آمستردام مثبت و مفید بوده است و در عین حال ضعف‌ها و نارسائی‌هایی هم داشته است، اولین دلیل واقعی ما بر مثبت بودن نشست این است که در روز اول تمام سخنرانان خیلی نزدیک به هم به موضوع مورد بحث اظهار نظر کردند و هر کدام پس از دیگری موافقت خود را با بخش زیادی از گفته‌های سخنران قبلی اعلام می‌داشتند، هم چنین در بخش پرسش و پاسخ، گفتگو بین سخنرانان و شنوندگان عمدتن به توافق و تفاهم ختم می‌شد؛ امری که در تجربه طولانی ما کمتر دیده شده است.

با توجه به این می‌شود نتیجه گرفت آن جا که بحث از واقعیات و مسائل عینی است بحث‌ها و جلسات حضوری نتایج غیر قابل مقایسه‌ای با بحث روی مسائل نظری و از طریق نوشتاری یا دنیای مجازی اینترنت و به شکل پلمیک دارد. آنچه که برای ما هم اهمیت داشت همین بود؛ که نمایندگان جریانات سیاسی به طور حضوری در کنار هم قرار گیرند و رو در رو با شنودگان خود به بحث و گفتگو بنشینند، بدون این که از قبل هیچ نتیجه‌ی ذهنی برای آن قائل باشیم و این را تنها یک قدم اولیه و کوچک در راستای تداوم قدم‌های بعدی و وظایف بزرگ‌تری ارزیابی کردیم که موفقیت آن تنها و تنها در گرو برگزاری مستمر چنین نشست‌هایی با تلاش و کوشش نیروهای شرکت کننده و نیروهایی که می‌توانند شرکت کنند است. زیرا معتقدیم هر نزدیکی و اتحاد و همبستگی در بستر پراتیک شکل می‌گیرد و در روند اتحاد عمل‌های موردی و هماهنگ در یک پروسه طولانی به وجود می‌آید و هم چنین روابط و ساختار آن نیز در جریان عمل شکل می‌گیرد. شاید از همین جهت باشد که تلاش‌هایی که برای اتحاد عمل و همبستگی نیروهای انقلابی صورت گرفته تا کنون به نتیجه نرسیده است. چون که بسیاری از مسائل و موضوعات آن ذهنی بوده‌اند.

در مورد روز دوم اما آن جا که پای تحلیل از حاکمیت و یا الترناطیو حکومتی پیش می‌آمد باز جلسه گرفتار همان مشکلات سابق و ذهنی می‌شد. گر چه در مورد سرکوب اخیر و جناح بندی‌های درون حکومت باز هم خوشبختانه اتفاق نظر وجود داشت و هیچ یک از جریانات شرکت کننده کوچکترین توهمی به دسته بندی‌های حکومت و اپوزسیون حکومتی و جریان موسوی و کروی و خاتمی و غیره نداشتند. علی‌رغم این در همین مورد هم وقتی بحث مجازات و محاکمه‌ی آنان و سایر جنایت کاران در می‌گرفت باز اختلافات به اوج خود می‌رسید و برداشت‌های متفاوت و متناقضی از قهر انقلابی و دیکتاتوری پرولتاریا به وجود می‌آمد که تنها نتیجه این می‌شد که: وقت تمام است و بیشتر از این در این مورد نمی‌توانیم بحث کنیم.

در مجمع دو روز بحث و تقریبین دو شب در کنار هم بودن باعث شد نمایندگان جریانات شرکت کننده شناخت بهتری از هم پیدا کنند و به یک معنی نکات اتفاق و اختلاف خود را بهتر بشناسند و مهم تر از همه این که به این فکر کنند که آیا می‌شود باز هم با هم و با دیگران کنار همدیگر نشست یا نه؟

مواردی که در جستجوی ما از نارسائی نشست به دست آمد گرچه هیچ کدام مطلق نیست و حتا گاه در تناقض با هم هستند اما قابل اشاره است که: شاید اگر نشست یک روزه بود و روی یک تم مشخص صحبت می‌شد بهتر بود. هر دو روز جلسه دیرتر از زمان تعیین شده شروع شد. اگر نیروهای بیشتری شرکت می‌کردند جلسه پربارتر می‌شد. اگر وقت هر سخنران بیشتر بود نتیجه‌ی بهتری می‌شد گرفت. اگر همه‌ی شرکت کنندگان هم زمان و پیش از جلسه در مکان حضور داشتند و هم چنین همه هم زمان جلسه را ترک می‌کردند جالبتر بود. اگر بحث‌های حاشیه‌ای مثل لغو مجازات مرگ مطرح نمی‌شد از وقت استفاده‌ی بهتری می‌شد. اگر بخش موسیقی و هنری برنامه حذف می‌شد در وقت صرفه جویی شده بود؛ زیرا افراد برای شنیدن نظر نیروهای سیاسی و بحث و گفتگو آمده بودند، نه برای موزیک.

در مجموع با شنیدن پیشنهادات شنودگان و میهمانان برنامه باز هم خوشبختانه کمتر موردی دیده شد که نشست را نفی کنند بلکه عمومن در تداوم آن اسرار داشتند و مایل به ادامه این حرکت در محل‌های دیگر نیز بودند. ما همین موضوع را با میهمانان گرامی در میان گذاشتیم که مورد استقبال آنان نیز قرار گرفت. به امید این که در آینده‌ی نزدیک شاهد نشست‌های دیگری باشیم.

زنده باد اتحاد عمل مبارزاتی نیروهای انقلابی!
سرنگون باد رژیم جنایتکار جمهوری اسلامی!
زنده باد انقلاب! زنده باد سوسیالیزم!

کمیته‌ی میزکتاب آمستردام
اکتبر ۲۰۱۰